

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

Yayın Kurulu:
Dr. Mehmet Ali UZ
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
Hasan YAŞAR
Ahmet ÇELİK
Ali IŞIK
Av. Serdar CEYLAN

CİLT: 24 • SAYI: 16
28 Mayıs 2025 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

f /akademiksayfalar

www.merhabahaber.com

AVUSTRALYA GÜNLÜĞÜ-2

-6-

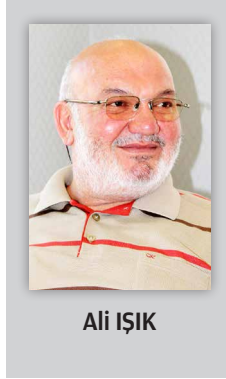
12 Ocak 2023/ Perşembe

Sevgili Aysun'umuzun yemek ve sofrası hususunda diplomasız bir şef olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Zira bu, onun yorulmak bilmez hizmet ve emeklerine nankörlük olurdu. Burada öğünümüz iki: Kahvaltı ve akşam yemeği. Ancak her ikisi de mükellef dedikçe mükellef... Yemek paylaşımlarına karşıyım oldum olası. Fakat rabbinin bu topraklara bahsettiği bazı nimetleri sizlerle paylaşmadan geçemeyeceğim.

Lycée (okunuşu layçi) bunlardan biri. "Liçi" denilen bu meyve, ülkemizde de yetiştirilmeye başlanmış ama ilk kez burada gördüm. İri bir üzüm tanesi kadar meyvenin dışında kırmızımsı, pütürlü sert bir kabuğu var; lakin kolay soyuluyor. Bu kabuğunu ilk soyduğumda içini kabuğu soyulmuş bir üzüme benzettim. Tadı da üzümü andırıyor zaten. İçindeki çekirdeği de yenedünyanınkine benziyor.

Çekirdeği hafifçe zehirli olduğundan yenilmemiş.

Layçinin anayurdu Güney Çin imiş. Geçmişte kral meyvesi olarak anılan bu meyve, bir zamanlar Çin'de vergi olarak halktan toplanıyormuş. Ağacı, yaklaşık 15-20 m boyuna ulaşıyor ve dört mevsim yeşil kalıyormuş.

Ali IŞIK

İlk kez burada gördüğüm meyvelerden biri de macadamia (okunuşu makademiya). "Macadamia fındığı" da denilen bu meyve, çiğ veya tuzla kavrulup çerez olarak tüketiliyor. Bizim fındıktan biraz irice olan meyve, fındığa göre daha yağlı. Meyve hakkında Wikipedia şu bilgileri veriyor:

"Macadamia, Güney Afrika, Endonezya ve Avustralya'nın bazı bölgelerinde yetişen çiçekli bitkilerden Proteacea familyasından dört türü içine alan bir ağaç cinsidir. Bu ağaçların meyveleri, macadamia fındığı olarak bilinen, kabuğunun içinde yumuşak etli, yumuşak ve tatlı bir çekirdek barındırır. Bu çekirdekler, lezzet-

Kahvaltımızdaki bir meyve tabağı

leri sebebiyle yüksek bir fiyata satılır ve özellikle Avustralya ve Hawai’de yapılan ürünlerin yapımında kullanılır. Bu cinsin dört türünün de tabii hayat alanı birbirlerine çok yakın bir hâlde Avustralya’da bulunur.

Küçükten büyüğe her daim yeşil olan (yaprak dökmeyen) ağaçlar, cinsine göre 2-12 metre arası bir boya kadar büyüebilmektedir. Yaprakları cinsine göre üç ila altı halka dizilimli olabilmekle, yaprak türleri eliptik, mızrak veya ters yumurtamsı şekilde 6-30 cm uzunluğunda ve 2-13 cm genişliğinde ve dikensi kenarlı olabilir. Çiçekleri ince, 5-30 cm uzunluğunda basit salkım şeklindedir. Meyveleri çok sert, odunsu ve küre şeklinde bir kabuğun içinde bir veya iki tohum ihtiva eder.

Bu cins adını meslektaş botanist Ferdinand von Mueller ile birlikte bu cinsi ilk olarak tanımlayan John Macadam’dan almıştır (<https://tr.wikipedia.org/wiki/Macadamia>).

İlk kez yediğim passion fruit

(okunuşu paşın fruyt) da oldukça sulu ve tatlı bir meyve. “Maruçya” olarak da adlandırılan meyveye -cehaletimi hoş görün-ülkemizde çarkıfelek denirmiş. Ayrıca “tutku meyvesi” de deniliyormuş. Yine Wikipedia’dan aktaralım, ziraatı tropik bölgelerde ziraatı yapılan bitki, asma sülüşü gibi helezonik tutmaçlarla tutunarak hızlı büyür. Ömrü yaklaşık altı-yedi yıldır. Soğuğa dayanıklı değildir. En fazla -1 ila -2 derecelere kadar dayanabilmektedir. Meyveleri kek ve pastalara katıldığı gibi meyve suyu yapımında da kullanılır. Güney Afrika’da meyveli yoğurt yapımında gözdedir. Sarı ya da mor meyveli iki ana tipi vardır. Mor meyveli çarkıfelek daha küçük ve çok tatlı olmasına karşılık, sarı meyveli çarkıfelek ondan oldukça büyük fakat daha az tatlıdır. Verimli olduğu için sarı meyvelisi daha yoğun olarak yetiştirilir. Çarkıfelek meyvesi ilk olarak 1553 yılında Avrupa’ya tanıtılmış (<https://tr>.

Layçi

Macadamia

wikipedia.org/wiki/Passiflora_edulis).

Bu arada ülkem ve milletim adına oldukça üzüntü duyduğum bir üründen söz etmeden de geçemeyeceğim. Bu ürün Greek yoghurt (!). Türkçesi Yunan yoğurdu. Avustralya’da hatta Amerika’da dahi süzme yoğurdun adı bu imiş. Yunanlılar her ne kadar önünü kendi adlarıyla perdelemeye çalışsalar da öpöz Türkçe-yazılışı farklı olsa da- telaffuzuyla “yoğurt” parıl parıl parlıyor. Lakin bu kez Yunan aşırımacılığına pek kızamıyorum. Zira bu hadisede Yunanlılardan çok bizim suçumuzun/ihmalimizin olduğunu düşünüyorum. Biz ne yazık ki değerlerimize gereğince sahip olamayan bir millet olduk.

Kahvaltı sonrası havayı mutedil görünce bir çevre gezisi yapmak geldi içimden. Bu arzumu evlatlarımla paylaştığımda oğlumun, çevrede ilgini çekecek, vakit geçirecek pek bir şeyler bulamazsın uyarısını “Olsun, biraz yürüyüş yapmış olurum.” diyerek kale almadım. Bunun üzerine oğlum, “Bir aksilik olduğunda bununla arayabilirsin.” diyerek bir

Çarkıfelek

Yoğurdumuz ve Yunan aşırı macılığı

telefon uzattı (Bu arada belirteyim, GSM şirketimizin tanıdığı bir hakla evdeki wifi hizmetini kullanarak ülkemizdeki telefonları ücretsiz arayabiliyoruz. Ancak -yüksek ücretinden dolayı telefonumuzu yurt dışına açtırmadığımız için buradaki numaraları arayamıyoruz). Oğlumun uzattığı telefonu alıp evden çıkıyorum.

Sokaktaki yürüyüş yoluna adım attığımda ilkin sol tarafıma

düşen tarafta, 200 m kadar ileride sokağın bitiminde görünen ağaçlık alanı gözüme kestiriyorum. Sokak tenha, tertemiz ve hafif rampa. Tırmanmaya başlıyorum. Sokak boyu karşılıklı evler birbirini boğmuyor. Etrafta gözü, burnu ve kulağı rahatsız edici hiçbir unsur yok.

Orman mı koruluk mu olduğunu kestiremediğim bu alanın sınırına geldiğimde içerisine girmeye çekiniyorum. Zira gökyüzünü perdeleyen bu ağaçlıklar dünyanın en zehirli örümcek ve yılan türlerini barındırıyor.

Google'da yaptığım araştırmada ağaçlığın bir park olduğunu öğreniyorum. Springwood Conservation Park (Springwood Koruma Parkı), eski bir taş ocağı imiş. Logan şehri belediye meclisi burayı imardan kurtarmış. 36 hektarlık bir okaliptüs ormanını barındıran ve yaban hayatına ev

**Sokağımızın sonundaki
Springwood Koruma Parkı**

**Springwood Koruma Parkı'ndan
genel bir görünüm**

sahipliği yapan park, kayalıkları, mağaraları ve sulak alanlarıyla banliyönün ortasında âdeta bir cennet köşesi olmuş.

Etrafa bir göz gezdirip rampa aşağı inmeye başlıyorum. İki sokağın kesiştiği dört yol ağzında sol sinyali yanar hâlde bir otomobil bekliyor. İlk hızasındaki evin önüne park edeceğini sandığım otomobil, sokağın karşı yakasına geçtiğim anda hareketlenerek sokağa giriyor. Ben daha yola adımımı atmadan geçip gidecek durumda olan araç önümden geçerken içine bakıyorum. Sürücüsü genç ve oldukça alımlı bir bayan. Daha önceki tecrübemden de biliyorum; Avustral-

ya'da yaya geçidi olsun olmasın, karşısına geçmek için yola adım attığınızda sizi gören araçlar birdenbire duruyor. Siz karşı kaldırıma ayak atıncaya değin de hareket etmiyorlar. Ya bizde? Bütün yaya geçitlerinde koca koca yazılarla “Geçiş öncelik hakkı yayalardır” yazsa da takan pek çıkmaz! Çoğu sürücü bilakis süratini daha da artırarak üstünüze üstünüze sürer aracını. İş kıyaslamaya geldi miydi bunlar gâvurdur, bizimkiler de Müslüman (!)...

Sokağımızı dosdoğru takip etsem birkaç yüz metre sonra M1 otoyolu bağlantısını yapacak caddeye çıkacağımı biliyorum. Bu yüzden yönümü değiştirip soka-

ğımızı kesen bu sokağa dönüyorum. Zaten sonu net olarak görülebilen kısa bir sokak. Sokağın sonunda, oturakları andıran kütüklerle çevrili çimlik bir alanın önüne geliyorum. Ortasında demir parmaklıklarla çevrili bir alan yer alıyor. Bu alanın içinde bir adam, bağlarından azade kıldığı iki köpeğin sağa sola koştu-
rup oynaşmalarını seyrediyor. Bunları görünce buranın bir köpek gezdirme parkı olduğunu anlıyorum. Burada köpek besleme oldukça yaygın. Her gün sabah ve akşama doğru saatlerde sokağa bakan çalışma odamın penceresinden erkekli bayanlı onlarca kişi köpekleriyle aşağı yukarı geçiyor. Hatta bazıları tek başına irili ufaklı üç dört köpeğe hâkim olmaya çalışıyor. Bunlar demek ki buraya gelip gidiyorlar. Fotoğrafını çektiğim tabelasını Goog-

le'a tercüme ettiriyorum:

“Köpek Tasmasız Alanı

Köpeklerin ve sahiplerinin eğlenmesi şartıyla

KÖPEĞİNİZİN ŞUNLARDAN EMİN OLMALISINIZ:

* Mecliste kayıtlı

* Tehlikeli veya yasaklanmış

bir cins olduğu ilan edilmeli

* Diğer insanlara veya köpek-
lere saldırmamalı veya onları en-
dişelendirmemeli

* Köpekler bu alanın dışında
tasmalı olmalıdır

* Lütfen damlamaları temizle-
yin ve çöp kutusuna koyun

* [Aksi takdirde] cezalar uygu-
lanır

* Bu alanı kullanmak kendi so-
rumluluğunuzdadır

Logan Kent Konseyi”

Ülkemdeyken Şefik Can Cad-
desi üst geçidinin kenarındaki
çimlik alana yolum düştüğü günü
hatırlıyorum. Çayrılık âdetâ kö-
pek pislikleriyle gübrenmişti.
Kaç kişi uyar bilmem ama, bizde
de böyle tabelalara ihtiyaç doğu-
yor.

Tasmasız köpek alanını so-
lumda bırakarak farklı bir sokağa
geçiyorum. Etrafı gözleyerek iler-

liyorum. Bu sokağın bitiminde
bir alışveriş merkezi olduğunu
biliyorum. Torunum Sükeyne, bu
alışveriş merkezi içerisindeki bir
kebab-shopta haftanın bazı gün-
leri yarı zamanlı çalışıyor.

Bu çevrede çarşı, diyebilece-
ğim bir mahal yok. Gezimi yeterli
bulup evimiz istikametine yöne-
liyorum. İlerlediğim caddede araç
ve yaya trafiğı yoğun. Sokağımı-
zın başlangıç noktasında bir dö-
nel kavşak var. Burada soluklanıp
etrafı gözlemeye başlıyorum.
Çok geçmeden trafikteki saygıya,
dolayısıyla kesintisiz araç akışına
hayran kalıyorum. Dört çıkışlı
kavşakta bir araç varken hiçbir
araç kavşağa girmiyor. Bu duru-
mu fotoğraflamanın dışında
daha iyi anlaşılması için video da
çekiyorum. Burada dönel kavşak
içindeki hiçbir araç bekletilmi-
yor. Dönel kavşak içinde araç
bekletmek galiba bize mahsus.

Dönel kavşaktaki saygı

Burada bisiklet yollarının yanı sıra yaya yolları da mevcut. Ama sürücü ama yaya trafikteki herkes kendi yolunu bilip diğerine tecavüz etmiyor.

Yaya yolunda ilerlerken karşılaştığım kadın erkek, genç yaşlı, istisnasız herkes, tebessümle ama “hi (hay)”, ama “hello” diyerek ama saygıyla başını eğerek selam veriyor. Ülkemde, aynı sitede oturduğumu bilmesine rağmen karşılaştığımızda başını diğer tarafa çevirerek geçip giden sözde komşularımı ve de Sevgili Peygamberimizin “Aranızda selamı yayınız.” tavsiyesini hatırlıyor bir hoş oluyorum. Burada insanlar insana ve çevreye karşı o kadar duyarlı, o kadar saygılı ki... Önceki seyahatimde tuttuğum günlükteki “Burada bir ezan sesi duysaydım işte hakiki Müslümanlar ülkesi, derdim.” sözümü hatırlıyorum.

Akşam yemeği sonrası çaylarımızı yudumlarken oğlum,

“Baba, geceleyin çatı üstüne bir atlama yahut gezinme sesleri duyuyor musunuz?” diye soruyor. Oldukça tuhaf gelen bu soruyu “Hayır.” diyerek cevapladıktan sonra “Hayır mı?” diyorum. Oğlum, “Baba, bizim burada possum diye bir hayvan yaşar. Geceleri karnını doyurmaya çıkıp kâh ağaçların üzerinden çatılara kâh çatılardan ağaçlara atlar. Bahçe çitlerinin hatta elektrik, telefon tellerinin üzerinde düz yolda yürürmüşçesine gayet seri ve rahat gezer.” Oğlumun bu sözleri üzerine bayağı merakım kabarıp hayvanın adını tekrar ettirmekten kendimi alamıyorum. Geldiğimden beri buradaki bol oksijenli havanın tesiriyle yastığa başımı kor ko-maz uyuyordum. Anlaşılan bu gece possum nöbeti tutacağım. Neyse ki hayvan nöbetimi fazla uzatmıyor. Galvaniz saçtan bahçe çitinin incecik metal çitasının üstünde süratle ilerleyen possu-

mu -net olmasa da- fotoğraflamayı başarıyorum.

Possum, diğer adıyla keseli fare 550 ila 1100 gram arasında bir hayvan. Büyüdüğünde (yaklaşık bedeniyle aynı uzunluktaki beyaz uçlu kuyruğu hariç) boyu 30-35 cm uzunluğa ulaşmış. Gözlerinin arkasında beyaz lekeler bulunan gri veya siyah kürkü ve genellikle de krem renkli bir göbeği var. Yapışık parmaklı arka ayakları tırmanmasını kolaylaştırıyormuş. Azı dişleri keskin ve sivri uçlara sahipmiş. Çeşitli habitatlarda yaşayıp okalıptus türü ağaç yapraklarının yanı sıra çiçeklerin, meyvelerin ve özsuların çeşitli yapraklarını yermiş.

(Devam edecek)

Merhaba
Akademik Sayfalar

Prof. Dr.
Haşim KARPUZ

25. ORTAÇAĞ VE TÜRK DÖNEMİ KAZILARI VE SANAT TARİHİ ARAŞTIRMALARI SEMPOZYUMU

Konya'da 14-16 Ekim 2021 tarihlerinde 25. Ortaçağ ve Türk Dönemi Kazıları Sempozyumu, Erbakan Üniversitesi'nin ev sahipliğinde gerçekleşti. Uzun yıllar Türkiye'de kazılar, arkeologların hegemonyası altındaydı. Aslında, arkeoloji, kronolojik olarak Bizans'a kadar dönemle ilgileniyor, ortaçağ ve sonrası sanat tarihçilerin ilgi alanındaydı. Bu kapsamda Prof. Dr. Oktay Aslanapa, Prof. Dr. Rüçhan Arık-M.O. Arık kapsamlı Türk kazılarını başlattılar. Buna bağlı olarak sanat tarihi bölümlerinde Ortaçağ ve Türk Dönemi Arkeolojisi Anabilim Dalı kurul-

du. Kültür Bakanlığı'nın sanat tarihi kazılarını ikinci plana atması üzerine Ege Üniversitesi'nde Prof. Dr. Rahmi Hüseyin Ünal Ortaçağ ve Türk dönemi kazılarını bağımsız bir sempozyum olarak başlattı. İki dönem Selçuk Üniversitesi olarak sempozyuma ev sahipliği yaptık, yıllar geçti 25. Sempozyumu Erbakan Üniversitesi düzenledi.

Sempozyum, Erbakan Üniversitesi, Beşeri ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Sanat Tarihi Bölümünün organizasyonu olarak gerçekleşti. Öncelikle Gevale Kazıları başkanı ve bölüm başkanı Prof. Dr. Ahmet Çaycı'ya

tebrik ediyorum. Sempozyumda üç ayrı salonda iki gün içinde 110 bildiri okundu. Katılımcıların büyük bir bölümü genç sanat tarihçilerinden oluşuyordu.

Sunulan bildirileri konularına göre şöyle gruplandırabiliriz:

- Kazı Alanlarının Korunması (Gülay Apa)

- Kaleler (Gevale Kalesi, Kadıkalesi (İzmir), Balıkesir Poimanenon Kalesi)

- Kamu Binaları-Ulusal Mimarlık Yapıları

- Çok sayıda tek yapı ölçeğinde araştırmaların sunumları, kervansaraylar-hanlar

- Yapı öğeleri, Eyvan (Ayşenur Dağ)

- Şükran Mahallesi Kazıları (Yapılar-Çini Fırını) (M. Ali Çelebi, Ali Şahin Esen)

- El Sanatları: Cilt, mezartaşları, seccadeler, müzelik eserler.

- Bizans Dönemi kazı ve araştırmaları (İzmir Kadıkalesi kazıları-Zeynep Mercangöz) Mete Mimiroğlu Koyunoğlu Müzesi'ndeki ikona ve litürjik eserler

- Kazı ve restorasyonlar: Mevlâna Müzesi-Kubbe-i Harda (Naci Bakırcı), Aksaray II. Kılıçarslan Hamamı, O.N.Dülgerler-Haşim Karpuz

- C salonunda son gün sunulan bazı bildiriler, ilgisiz ve çok yüzeyseldi: Fransız basını Le Petit Journal'de Türk imajı İngiliz seyyah Bartlett' in İstanbul gravürleri

Sonuç olarak, öncelikle düzenleme kurulunu (Ahmet Çaycı ve Ahmet kutlamak gerek. Bilimsel seviye yüksekti. Bildiri sunan gençler gelecek vaad etmektedir. Konya önemli bir ortaçağ, Selçuklu başkenti, Selçuklu günlerinde de medreseleri bilim adamlarıyla önemli bir kültür sanat şehriydi.

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

İMZALI KİTAPLARIN BAŞINA GELENLER YA DA...

İmza günleri... Galiba ülkemizde moda olmasının üzerinden 50-60 yıl geçmiş olmalı. Önceleri böyle günler düzenlenmezdi. Uygun ortamlarda yazarın, şairin ve araştırmacının, eğer yanında getirdiği, belki de armağan edeceği üç beş kitap ilgililere veya konuşmacımızın yakınlarına imzalanıp hediye edilirdi. Ya günümüzde? Kitap fuarları veya günlerinde ticari amaçla imza saatleri belirleniyor, meraklılar da kitabın ücretini ödeyip mutlu oluyorlar. Vaktiyle yayımladığımız bir makalemizi hatırlatmadan geçemeyeceğiz: “İmza Günleri”, Akpınar (Niğde), 13 (76), Temmuz-Ağustos 2018, 10-13.

Bizim de imza günlerimiz olmuştur ama bunlar sizlerin tahmin ettiğiniz türden imza günleri değildi. 2024 günlüğümüzden aktaralım:

“11. Konya Kitap Günleri 19-27 Ekim 2024 tarihleri arasında yaşandı. Onursal Başkanı olduğumuz Selçukya Kültür Sanat Derneği adına 25 Ekim 2024 Cuma günü 15.00’te bir konuşma yaptım: 78 Yıldır Okuyorum, 68 Yıldır Yazıyorum, 58 Yıldır Okutuyorum.”

Ancak böyle günlerin vaz geçilmezi olan imza işine yine sıcak bakmadık ama okuyucularımızı da kitaplarımızdan mahrum bırakmak istemedik. Ne mi yaptık? Bir arkadaşımız bizim kitapları-

mızdan bazılarını evimizden alıp toplantı salonuna götürüverdi. Biz de konuşmamızın sonunda, dinleyicilerimize teşekkür ederken onlara bir sürpriz yapıverdik:

“Değerli arkadaşlar, ben sizlere birer kitabımı hediye etmek istiyorum. Ama birazdan bu salonda başka bir arkadaşımız konuşacak. Onun için sizleri salonumuzun dışındaki masanın başında bekliyorum.”

Hep birlikte dışarıya çıkıyor, masanın etrafında bir araya geliyoruz. Belirli bir kurala göre bütün kitaplarımızı hediye olarak imzalanıp dinleyicilerimize veriyoruz. Bundan güzel ve anlamlı imza günü olur mu?

Aşağıda; bazılarını ilgiyle, bazılarını merakla hatta bazılarını da şaşkınlıkla okuyacağınız birkaç imza günü macerasını aktaracağız. Bunların bazılarını bizzat yaşamış, bazılarının ise imzalı kitapları elimize ulaşmıştır. İşte bu sonuncusuna bir örnek:

İmza gününü ve yerini, imzalanan kitabı veya imza sahibini hatırlamıyorum deyip işin içinden çıkıverelim mi, yoksa küçük bir ipucu veriverelim mi? Verelim ki inandırıcı olsun. Acaba hangi özelliği öne çıkaralım?

Ankara’da bir sahafta, raflar arasında dolaşıyordum. İlgimi çeken pek çok kitap vardı ama alsam alsam ancak ikisini veya üçünü alabilecektim. Taşıma konusu...

ESHU MEHMET MERHAM

Ancak almayı düşünmediğim kitapların birinin üçüncü sayfası ilgimi çekti, o kitapla biraz ilgilendim. Kitabın ilgimizi çeken yönü birisine imzalanmış olmasıdır. Ancak bu imzalanma işi oldukça farklı idi. Değişik bir dille anlatmamız gerekirse imza işinde yazarımız / şairimiz (burada cinsiyet belirtmek de doğru olmayacaktır.) Yûnus Emre'nin dediği gibi, işi kolay kılıvermiştir (!)

Önce bir lastik mühür hazırlayıcısına gidilmiş, özel bir kalıp hazırlanmış, bu mühür gibi algılayacağımız alet kitabın üçüncü sayfasına basılmış. Demem o ki yazarımız / şairimiz mesela, "Değerli okuyucum ..." diye yazma kûlfetine katlanmayacak, mührün boşluklarını dolduruvacaktır. Mesela onun ölçülerine göre biz bir imza işini hazırlayabiliriz:

Değerli okuyucum (veya kardeşim) Mehmet Yılmaz'a (veya Fatma Kaya'ya) güzel günlerde okuması dileklerle.

Yazarımız / şairimiz sadece koyu olarak gösterdiğimiz kelimeleri yazacak, böylece hazır imza işi tamamlanmış olacak.

Gördüğünüz sayfa bir ithaf sayfasının sansürlenmiş şeklidir. Hayır, hayır, bu ithaf sayfası aklınızdan geçirdiğiniz türden bir sansürlenmeye tabi tutulmadı, sadece ipucu vermemek için bu şekle getirildi. Neler mi yapıldı, açıklayıverelim.

Öncelikle sayfanın en üstündeki kitap adı kapatıldı. Böylece yazarımıza gereken saygıyı göstermiş olduk.

Sonra, sayfanın ortasındaki ilk satırda yer alan yazarımızın adı ve

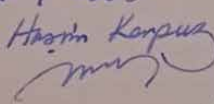
HAZIRLAYANLAR
A. Sefa ODABAŞI
Dr. Hasan ÖZÖNDER
Prof. Dr. Haşim KARPUZ

Saim Sakaoglu Hoca'na
en iyi dileklerle

A. Sefa Odabaşı

16.04.2000

Sn. Prof. Dr. Saim Sakaoglu'na
En iyi dileklerle saygılar
sunuyorum. 16.4.2000
Haşim Karpuz

Kütüphanemizin en güzel yerinde
muhafaza etmekte dileklerle 16.4.2000

Bilimsel ve Kültürel
meramımızın tercemanı
aziz Hocamızı Prof. Dr.
Saim Sakaoglu Beyefendiye,
derin saygı ve saygılarımla

16.4.2000

Sn. Prof. Dr. Saim Sakaoglu Hocamıza
En iyi dileklerle, kendi kitaplarında birar
önce basılması uygunuyla Saygılar ve saygılar sunum.
16.4.2000 Bil. Ölk.

M. Özkay

soyadı gizlendi, ama o günkü unvanını vermekte bir sakınca görmedik.

Bu satırın hemen altında ise imza olduğunu tahmin ettiğimiz ve mürekkeple yazılmış / atılmış / karalanmış bir şeyler yazılmış. Biz burayı imza olarak kabul ettik ama yazarımızın ad ve soyadındaki harflerin hiç biri açık olarak belirlenemiyor. Mesela Mehmet ve Yılmaz olan ad ve soyadın izleri var mı? (Bu ad ve soyadı, ülkemizde kendi alanlarında en çok insanımızda görülenlerin başında geldikleri için seçilmiştir.) Acaba yazarımız, bu imzayı ikinci bir defa atması gerekirse benzerlik oranı yüzde kaç olacaktır? Bu imzayı hakkını vererek çözmek için acaba hangi yeteneklere sahip olmalıyız; Mesela hüsnühat uzmanı olmamız yeterli mi? Yoksa grafiker filan olmayı da düşünmeli miyiz? Galiba en iyi tahmin olarak müneccimliğe baş vurmamız.

İmza sayfasının eli yüzü açık tek birimi ise kitabın bize ulaştırılması için lütfedilen tarihtir.

Son sırrımız ise yarı yarıya açıklığa kavuşturulmuştur. Kitabımızın basıldığı yer ve yıl... Acaba örtülmüş yere hangi il veya ilçemizin adı sığacaktır? Van, Muş, Ordu, Bolu, Rize gibi kısa olan il adlarımızdan başka Kahramanmaraş, Kastamonu, Şanlıurfa gibi uzun il adlarımızı da burası için düşünemeyeceğiz. Acaba? Belki de biz örtülü alanı uzatmış olabiliriz. Her neyse...

Bu imza günü için biraz fazla bilgi vereceğiz. Ama yine de yazarı ve eserinin adını gizlemeyi uygun buluyoruz.

Filan ilimizde düzenlenen 5. Kitap Fuarı / Günleri... Ülkemizin şirin mi şirin bir ili... Açılışı bir pazar günü ve biz sıcakta sıcakta o günün öğle sonunda oraya ulaşıyoruz. Dolaş babam dolaş... Onlarca stanttan birkaçında da bizim kitaplarımız okuyucu bekliyor: Akçağ, Türk Dil Kurumu ve Atatürk Kültür Merkezi (Ankara) Ötüken İstanbul), vb. Ben hepsini ziyaret ediyorum, ne de olsa görevlilerle tanışıyoruz. Tesadüf bu

ya, bizim Akçağ ve Ötüken stant-larını ziyaretimiz sırasında bazı okuyucular bizim kitaplarımızı sordular ve aldılar da... Görevli arkadaşlar da alıcılara, aldıkları kitapları Saim Hocaya imzalatmak isteyip istemediklerini sordular. Alıcılar olumlu cevap vermekle birlikte hemen sordular:

“Saim Hoca burada mı?”

Görevli arkadaşlar arkada oturmakta olan Saim Hocalarını gösterince hemen imzalatmak istediklerini söylediler. Bu da bizim kitap imzalama yöntemlerimizden biri olmalı.

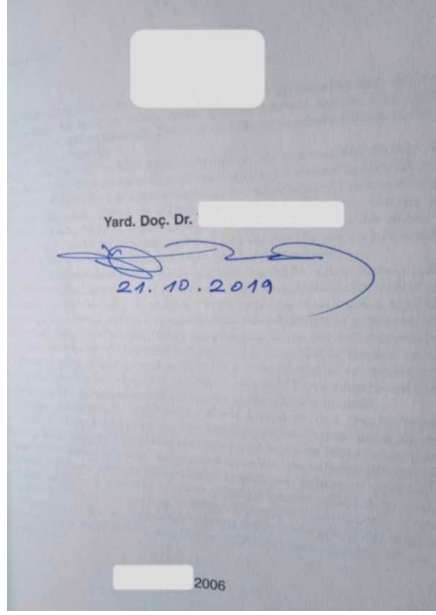
Ve biz başlıyoruz kocaman kapalı alanı dolaşmaya... Bir standın önünde öylesine bir kuyruk oluşmuş ki, sormayınız. Kuyruk neredeyse salonun dışına taşacak. Doğrusu merak etmedik değil. Şöyle kuyruğa girmeden uygun bir yeri bularak sâhib-i imzâ'yı görmeye çalıştım. Tanıdığımız orta yaşlı bir yazar... Üniversitemizin birinde de hocalığı var... Ve gezmeye devam ediverdik.

Ertesi gün şehrin üniversite-sinden bir hoca ile buluşmuştuk. Hâl hatırdan sonra kitap fuarından ve yazarımızdan söz ediverdim. Böyle deyince arkadaşımız sözü benden alıp devam ediverdi:

“O arkadaş önceki günü gün bizim fakülteye gelip bölümleri dolaştı, hoca arkadaşlarımızdan öğrencilerini imza gününe yönlendirmelerini istedi.”

Bu satırları okurken aklınıza Vehbi'nin kerrâkesi sözü gelivermedi mi?

Bu bölüme özel bir ad vermeliyiz. Mesela, İKİ EMEKLİ İMZA... Buradaki emekli kelimesi, eskilerin mütekaît kelimesinin karşılığı olmayıp iki kişinin emeğiyle yapı-

lan imza işlemi anlamına gelmektedir. Gözlerimizle gördük ama biz o kitaptan almadık da, imzalatmadık da... Bakınız bu ortak imza işlemi nasıl gerçekleşiyor? Ancak bu son cümlemin sonucu olarak bazı-larınız iki imzalı / yazarlı bir kitabı hatırlayıverirsiniz, olur biter. O da değil. Anlatalım.

Yine bir kitap günleri veya benzeri bir satış ortamı... Pek ünlü bir amcamız imza günü yapacak ama bakıyorsunuz imza için gelenlerin çoğu daha imza günü kavramından haberdar değil. Biz, Konya Lisesi'nin orta kısmında iken ara sıra, okul çıkış saati olan 15.10'dan sonra topluca sinemaya götürülürdük. Tabii paralar bizden... Sinema ise daha sonra cumayı cumartesiye bağlayan bir gece yanan Belediye Sineması... Filme gelince o yıllarda çok ses getiren, belki de Zeki Müren merhumun ilk filmi: Beklenen Şarkı... Hemen Cahide Sonku'yu da hatırlatıverelim. Bizim filme götürülmemiz gibi o çocuklar da imza gününe getiriliyor veya taşınıyor. İmzacı amcamızın adını biliyoruz ama siması-

nı görmüşlüğümüz yok. Bu fırsatı değerlendirirken bir şeyi daha gördüm, belki de yeni bir imza tekniğini yakalayiverdim: Daha genççe olan bir amcamız çocuklara ad ve soyadlarını sorup öğrendikten sonra kitabın ilgili sayfasına bunları yazıyor ve ardından da yaşlı amcamıza uzatıveriyor. Ama imza pek de imzaya benzemiyor. Bir tür Yedi Sekiz Hasan Paşa imzası gibi... Amcamız gerçek imzasını atıncaya kadar imza için bekleyen kalabalık ayrı bir kuyruk oluşturacak!

Ve dört imzalı bir kitap... Yukarıda iki imzalı sözünü dile getirmiştik. Şimdi ise gerçek anlamında dört imzalı bir kitap. İmzalardan üçü kitabı hazırlayanlara, dördüncüsü ise kitabın ait olduğu ilçenin belediye başkanı ait...

Burada bütün adları saklamadan, gizlemeden açıkça bilgilerinize sunacağız. Kitabımızın adı, ESKİmeyen MERAM... Konya 2000. Hazırlayanlar ise, A. Sefa Odabaşı, Dr. Hasan Özönder ve Prof. Dr. Haşim Karpuz. Hatırladığım kadarıyla bir pazar günü idi. İlgili mekânda buluştuk ve yapılan küçük bir tanıtımdan sonra kitabımıza kavuştuk.

Yazımızın güzelliğini sergileyeceği için bu imza sahiplerinin bize lütfettikleri iltifatlarını siz değerli okuyucularımla paylaşmak istiyorum. Sayın Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'na

En iyi dileklerle saygılar sunuyorum.

16.4.2000

Haşim Karpuz

Saim Sakaoğlu Hoca'ma
En iyi dileklerle.

A. Sefa Odabaşı

16.04.2000

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Hocama
En iyi dileklerle. Kendi kitaplarının da bir an önce basılması duygusuyla
Saygılar ve sevgiler sunarım. M. Özkan

16.4.2000 Bld. Bşk.

Bilimsel ve Kültürel Meramımızın tercemanı Aziz Hocamız
Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Beyefendiye

Derin sevgi ve saygılarımla. 16.4.2000

[Dr. Hasan Özönder] [paraf]

Ayrıca, Prof. Karpuz ve Başkan Özkan'ın bölümlerinin arasında şöyle bir ek ithaf cümlesi vardır:

Kütüphanenizin en güzel yerinde muhafaza etmeniz dileklerle. (8.4.2000)

[imza]

Geçen yüzyılın son yılından kalan bir hatıra... O gün bu dört imza sahibi pek çok Konyalıya ve fotoğraf meraklısına bu anlamlı kitabın onlarcasını imzalamışlardı. Bu dört güzel insandan Odabaşı ve Özönder artık aramızda değiller. Ruhları şâd olsun. Hayatta olanlara ise sağlıklı ömürler diliyorum.

Yukarıda merhum Yûnus Emre'mize küçük bir göndermede bulunmuştuk. Son göndermemizin sahibi belli değilse de binlerce sahibinin olduğunu hepimiz biliyoruz: Ömür biter, imzalanın kitapları bitmez.